

DZIENNIK KOMISARIATU RZĄDU

NA M.ST. WARSZAWĘ

WYCHODZI CODZIENNIE Z WYJĄTKIEM ŚWIAT I NIEDZIEL.

Ogłoszenia: a) Instytucji państwowych i komunalnych mk. 3000 za wiersz nonparelu b) Instytucji i osób prywatnych 4700 mk. za wiersz nonp. pierwszy raz za każdy następny raz 25 proc. ustępstwa. c) Trzykrotne ogłoszenie o zgubieniu paszportu wewnętrznego lub dowodu osobistego 7000 mk. d) Trzykrotne ogłoszenie (do trzech wierszy o zgubieniu wszelkich innych dokumentów 10000 mk. Ogłoszenie o koncesji 43000 mk. Szerokość wiersza wynosi 25 liter.

Pracownictwo: Miesięcznie z dostarczeniem do domu 8000 mk. Cena egzemplarza pojedynczego w redakcji 400 mk.

Adres: Senatorska 12, (pałac Blanka) lewa oficyna, I-e piętro. Redakcja pokój Nr. 7. Administracja pokój Nr. 7.
Telefon Nr. 15 84.

Treść numeru 70-go.

DZIAŁ URZĘDOWY.

1. Streszczenie № 28 Dz. Ust. Rz. P.
2. Rozporządzenia Komisarza Rządu
3. Ogłoszenie.
4. Z Komisarjatu Rządu:
5. Eksmisja osób zwolnionych ze służby państwowej z lokali zarekwirowanych.
6. Rozporządzenie w sprawie zmiany przepisów o djetach i kosztach podróży.
7. Ogłoszenia.

Ukazał się w druku № 28 Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 20 marca 1923 roku, zawierający treść następującą:

Pozycja 166. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 28 lutego 1923 roku w przedmiocie zmiany ustawy Rzeszy Niemieckiej z dnia 30 maja 1908 r. o miarach i rozporządzenia królewskiego z dnia 9 lipca 1912 r.

Pozycja 167. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 28 lutego 1923 roku o włączeniu gminy Swory powiatu konstantynowskiego do powiatu bialskiego,

Pozycja 168. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 marca 1923 roku w sprawie zmiany przepisów o djetach i kosztach podróży,

Pozycja 169. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 marca 1923 roku o włączeniu do miasta Jędrzejowa osady Całoszyń,

Pozycja 170. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 marca 1923 roku o włączeniu części gminy Majdan-Sopocki do powiatu tomaszowskiego,

Pozycja 171. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 marca 1923 roku o rozszerzeniu granic miasta Płocka.

Pozycja 172. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 23 lutego 1923 roku o zniesieniu gminy orzechowskiej w powiecie dziśnieńskim,

Pozycja 173. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 17-go lutego 1923 r. o wyrobie machorki w prywatnych fabrykach wyrobów tytoniowych,

Pozycja 174. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 8 marca 1923 roku w sprawie zwolnienia węgla kamiennego zagranicznego od 40% podatku,

Pozycja 175. Rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z

Ministrem Przemysłu i Handlu z dnia 12 marca 1923 o podwyższeniu opłaty wywozowej od ropy naftowej,

Pozycja 176. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 3 marca 1923 r. w przedmiocie zwrotu kosztów kancelaryjnych przez pracodawców, którzy przyjęli do pracy pracowników, poleconych przez Państwowe Urzędy Pośrednictwa Pracy,

Pozycja 177. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 13 marca 1923 r. w przedmiocie podwyższenia opłat za czynności urzędów miar,

Pozycja 178. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 13 marca 1923 r. o podwyższeniu taksy opłat za roboty fizyczne, wykonywane w urzędach celnych przez pracowników kolei państwowych,

Pozycja 179. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 13 marca 1923 r. o zmianie i podwyższeniu taksy komisowego, pobieranego przez agencje celne polskich kolei państwowych,

Pozycja 180. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 14 marca 1923 r. o podwyższeniu taryfy osobowej i bagażowej na kolei podjazdowej Piotrków-Sulejów.

Dział urzędowy

Rozporządzenia Komisarza Rządu:

OGŁOSZENIE

Komisariat Rządu na m. st. Warszawę niniejszym wzywa właścicieli przedsiębiorstw widowiskowych oraz właścicieli restauracji, cukierni i kawiarni, aby w ostatnie trzy dni wielkiego tygodnia t. j. dnia 29, 30 i 31 marca r. b. zgodnie z tradycją były zawieszane przedstawienia w teatrach, kinematografach, cyrku, salach koncertowych i salach tańca oraz muzyka w restauracjach, kawiarniach i cukierniach.

Fr. Anusz

Komisarz Rządu
na m. st. Warszawę.

Z Komisarjatu Rządu:

Eksmisja osób zwolnionych ze służby państwowej, z lokali zarekwirowanych.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w sprawie eksmisji osób zwolnionych ze służby państwowej, a zajmujących lokale zarekwirowane, okólnikiem № 161 z dnia 20 grudnia 1922 roku wyjaśnia co następuje.

„Postanowienie ustępu 1. art. 24 ustawy z dnia 4/IV-b. r. (Dz. Ust. № 33. poz. 264) wyraźnie normuje prawa osób, korzystających z lokali zarekwirowanych na podstawie dawnej ustawy z dnia 27/XI 1919 roku. Mówi ono, że osoby te zachowują prawo korzystania z lokali nadal, przyczem ustawa nie robi różnicy, czy dana osoba korzystająca z zarekwirowanego lokalu, pełni dalej funkcje, które ją swego czasu uprawniały do rekwizycji.

Ponieważ zasadniczo żadna ustawa nie działa wstecz, o ile ustawodawca wyraźnie nie nada pewnej ustawie takiej mocy, co jednak w ustawie z dnia 4/IV r. b. niema miejsca przeto prawa nabyte na podstawie poprzedniej ustawy z d. 27/XI 1919 r. (Dz. Ust. N. 92 poz. 498) nie zostały w niczem do dnia wejścia w życie nowej ustawy, t. j. do dnia 25/V b. r. naruszone.

Prawa te zostały jednak częściowo od dnia 25/V b. r. ograniczone przez cytowany poprzednio art. 24 Ustawy z dnia 4/IV b. r. który postanawia, że od dnia wejścia w życie ustawy t. j. 25/V b. r. zarówno osoby korzystające z lokali zarekwirowanych, jak i przydzielone im lokale podlegają wszystkim przepisom ustawy z dnia 4/IV b. r.

Wynikłoby z tego, że do osób tych i lokali stosuje się również ustęp 1 art. 14 nowej ustawy z dnia 4/IV b. r.

Z zestawienia jednak tego ustępu z ustępem 1. art. 24 ustawy z dnia 4/IV b. r. wypływałaby sprzeczność, gdyż ustęp 1 art. 14 głoszący, że prawo korzystania z przydzielonego lokalu przysługuje uprawnionym do otrzymania mieszkania w drodze rekwizycji tylko na czas pełnienia przez nich funkcji publicznych, wykluczałoby prawo z ustępu 1 art. 24, o którym była poprzednio mowa.

Wspomina zwyż sprzeczność przy bliższym wnikięciu w brzmienie omawiających artykułów, oraz in-

tencję ustawodawcy, okazuje się tylko pozorną, gdyż postanowienie ustępu 1 art. 14 odnosi się jedynie do osób, które otrzymują mieszkanie na podstawie ustawy z dnia 4/IV b. r. na co wskazuje choćby cytaty art. 1 pp. 2, 3, 4 pomieszczone w art. tejże ustawy.

Natomiast ustęp 1 art. 24 należy uważać za przepis przejściowy normujący stosunki prawne, powstałe za czasów działania poprzedniej ustawy, oczywiście z mocą obowiązującą od dnia wejścia w życie nowej ustawy t. j. 25/V b. r. Stosunki te wspomniany artykuł normuje w ten sposób, że wprowadzie zachowuje prawo korzystania z mieszkań zarekwirowanych na podstawie ustawy z dnia 27/XI 1919 r., stara ustawa z dnia 27 listopada 1919 r. nie przewiduje bowiem utraty prawa korzystania z zarekwirowanego lokalu w razie wygaśnięcia tytułu uprawniającego do rekwizycji (art. 1), jednak od dnia 25/V b. r. poddaje te stosunki, jak również osoby korzystające z rekwizycji, przepisom nowej ustawy, które znacznie ograniczają prawa z dawnej ustawy. Stąd wynika, że osoba korzystająca z lokalu zarekwirowanego na podstawie ustawy 27-XI 1919 roku zachowuje go nadal, chociażby w chwili wejścia w życie nowej ustawy nie była już osobą uprawnioną do korzystania z rekwizycji, zajmowany zaś przez nią lokal, jako zarekwirowany na podstawie ustawy 27-XI 1919 r. podlega między innymi również i przepisowi ustępu 4 art. 9 t. zn., że pozostaje w ewidencji i w dyspozycji zarządu gmin i nie może być bez zgody tejże nikomu odstąpiony.

ROZPORZĄDZENIE

Rady Ministrów

z dnia 7 marca 1923 r.

W sprawie zmiany przepisów o djetach i kosztach podróży.

Na zasadzie postanowień o normowaniu poborów niestałych i ubocznych, zawartych w ustawach z dnia 13 lipca 1920 r. Dz. U. R. P. № 65 poz. 429 — 421 i 433 — 436 i w ustawie z dnia 31 marca 1922 r. (Dz. U. R. P. № 28 poz. 226), zarządza się co następuje.

§ 1. Normalne diety dzienne, określone w § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 lutego 1923 r. (Dz. U. R. P. № 15 poz. 100), ustala się jak następuje:

